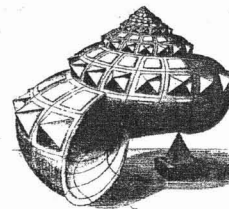

Miljenko STOJIC

UPIREŠ OČI PREMA OCU

DVIJE OBALE

Kad puca puška,
i' se netko ženi,
i' netko mri.

Bi tako odvjkada,
u zemlji humskoj,
zemlji ponosnoj.

Ne htješe to Turci znati,
jadna li im majka,
stisnuše raju zlo i naopako.

Puče puška u Dračevu,
pogodi sultana u Stambolu,
jeknu gora, jeknu dol.

Don Ivan bunu raspiruje,
ide za njim staro i mlado,
slobodu tiče na obzorju.

Onda opet ustaše drugi,
smrviše zvijezdu, kokardu,
zrak se udahnu svježi.

Don Ivanova vojvodina,
naša Herceg Bosna,
dvije obale, rijeka ista.

U CRNOM ŽENE

One nisu smjele plakati,
one nisu smjele pričati,
one nisu nikome pripadale,
osim sebi i svojoj djeci,
osim mucu svojoj ljutoj,
osim Bogu svomu blagom.

Dugo ih nisam razumio,
dugo su mi bile smiješne,
dugo sam tražio drugo društvo.
Sada znam da su nas odhranile,
sada znam da su uzdigle stijeg,
sada znam da su pobijedile.

Žene u crnom, tu pokraj nas,
iz onoga tamo Drugog rata,
poput svjetionika na moru,
u času tame, u času prkosa,
s crninom teškom na tijelu,
s bjelinom prečistom u srcu.

PONESI CVIJET

To ne šumi vjetar gorjem,
to moje srce kuca za te,
u Maclju, ispod zelene trave.

Ubi me zavedeni brat,
kušajući novim čovjekom biti,
uz pomoć zla, mržnje tvrde.

Ja njemu oprostih davno,
oprosti li on sebi ne znam,
žao mi ga u dno duše.

Ponesi cvijet s ovih livada,
neka ti miriše u sobi,
poput dunje u starom ormaru.

Šapni djetetu da bilo je tako
zbog Hrvatske, čežnje davne,
kako nekada, tako i danas.

NASUPROT

Vreva, grad, život,
jedan razbojnik, drugi razbojnik,
bilo mnoštva živčano kuca,
a ti u središtu svega,
mučen ponajvećma blazinom.

Ostaju li tvoji ovi strašljivci,
hoće li im se pogled razbistriti,
hoće li pravo shvatiti...?

Upireš oči prema Ocu,
život ti je na vagi,
jer čovjek si krhak i loman,
jedan od nas, u prašini.
Mi smo time zburnjeni,
ti ustrajno ideš svojim putem.

Učenicu ti se razbježali,
čini mi se i ja među njima.
Dotle sviće novo vrijeme,
padaju klisure nevjere.

Stojimo na raskrižju i plačemo.

PIKADO DEČKO

Ivanu

Pred tobom bi rastvorena knjiga,
ona životna, s mnogo iznenađenja.

Gutao si je otvorenim očima,
bio prvak svoga mladenačkog okružja.
Voljeli smo te i voljeli su te.
Onda ti strjelica nenadano poleti k nebu,
da ti čestitaju didovi, baka, stric, tetka...,
a mi ostali još ćemo malo pričekati,
naša je igra nešto dulja i zakučastija.
Dočekaj nas toga dana raširenih ruku,
onako pobjednički, kako si znao,
mi ćemo te se dotle sjećati,
uzdignuta čela, čujem kako šapćeš.
Da, bit će tako, a ti pozdravi anđele,
dok gore na nebu budete igrali pikado.

MREŽA BLIZINE

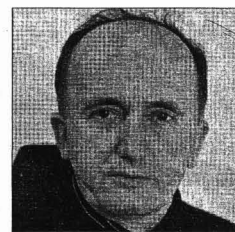
U trenu se može razrušiti svijet,
onaj što si ga pomno godinama tkao,
kroz prste poput pjeska procuriti tiho.
Tad pogledaj svoje ruke i smjesta odluči:
da ih buntovno stisneš u udarac nesmiljeni,
da ih djetinje sklopiš na molitvu blagu?
Budi pametan u ovom času, kao da čuješ,
pleti mrežu blazine s Bogom, s ljudima,
sa sobom,
samo to će zaustaviti i oplemeniti vrijeme.
Gledaš razmišljajući u daljinu, nazireš
stablo,
lomili su ga vjetrovi, tukli nesmiljeno
gromovi,
a ono još uspravno i časno na svome
tlu stoji.

OPORUKA

Kada stigne taj čas,
a zacijelo će stići,
stijeg mi nemojte zaboraviti.

Stopte me njime
pa ću opet živjeti:
u cvijeću, u moru, u djeci...
Postat ću zrno pijeska
u voljenoj hrvatskoj zemlji.
Znat ću da nije bilo uzaludno
ni tada, ni sada, ni ikada.

Možda netko ne razumije,
e, tu nemam što reći.

Miljenko Stojic (Dragićina kod Međugorja, 1960.) teolog je, književnik, novinar. Studirao je teologiju i filozofiju u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu, a u Rimu magistrirao kršćansku duhovnost. Djeluje u Širokom Brijegu i u drugim prostorima Hercegovine. Piše pjesme, priče, prozu za djecu, oglede, članke, prikaze. Objavio je dvadesetak knjiga. Član je DHK, DHK HB, Matice hrvatske, Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij.